

Jodi Picoult

Szívverés

FORDÍTOTTA GOITEIN VERONIKA

Jodi Picoult

Szívverés

ATHENAEUM

A fordítás alapjául szolgáló mű
Jodi Picoult: *Harvesting The Heart*

Copyright © Jodi Picoult 1993

Hungarian translation © Goitein Veronika, 2019

Minden jog fenntartva.

Kiadta az Athenaeum Kiadó,
az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Tel.: 1-235-5030
www.athenaeum.hu
www.facebook.com/athenaeumkiado

ISBN 978 963 293 846 2

Felelős kiadó: Szabó Tibor Benjámin
Felelős szerkesztő: Besze Barbara
Szerkesztette: Kal Pintér Mihály
Műszaki vezető: Drótos Szilvia
Borítóterv: Földi Andrea
Nyomdai előkészítés: Tóth Viktor

Készült az Alföldi Nyomda Zrt.-ben, 2019-ben
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

*Kyle Cameron van Leernek,
akinek szemüvegén keresztül
újra felfedezhettem a világot*

Előszó

PAIGE

Nicholas kizárt a saját otthonomból, de én tisztes távolságból azért figyelemmel kísérem a családom. Így aztán, bár az előkertben táborozom, mindig pontosan tudom, Nicholas mikor viszi be a gyerekszobába Maxet, hogy tiszta pelenkát adjon rá. Felgyullad a lámpa, az a kis dinoszauruszos, amelynek az ernyőjén dínócsontvázak mintája van, és látom a férjem kezének körvonalait, ahogy lehámozza a Pamperst.

Amikor három hónappal korábban eljöttem, még egy keze-men meg tudtam volna számolni, hányszor cserélt pelenkát. De hát mégis mire számítottam? Nem volt más választása. Nicholas mindig mesterien kezelte a vészhelyzeteket.

Max gügyög, úgy fűzi össze a hangokat, mint egy tarka gyöngysort. Kíváncsian felállok, és felkapaszodom a ház mellett álló tölgy alsó ágaira. Egy kis erőfeszítéssel fel tudom tornáztatni magam úgy, hogy az állam a gyerekszoba ablakpárkányával egy vonalba kerüljön. Olyan sokáig voltam sötétben, hogy amikor rám világít a szobából a sárga fény, pislogni kezdek.

Nicholas becipzárazza Max hálósáskját. Amikor odahajol, Max elkapja és a szájába gyömöszöli a nyakkendőjét. Nicholas kihúzza a szájából, és megpillant engem az ablaknál. Felkapja a fiunkat, és szándékosan elfordítja tőlem az arcát. Az egyetlen ablakhoz lép, ami elég közel van, hogy be lehessen nézni, majd rám mered. Nem mosolyog, és nem szólal meg. Behúzza a függönyt. Most már csak lufikat, pónikat és trombitáló elefántokat látok. Nevetős képeket, amiket terhesen festettem, és fohászkodtam, hogy a tündérmesék csillapítsák a félelmeimet, és boldog gyermekkorral ajándékozzák meg a fiam.

Ma éjjel olyan fehér, és olyan óriási a hold, hogy nem tudok elaludni. Attól félek, hogy rám zuhan. Visszaemlékszem az álomra, amelyet követően hiányolni kezdtem az anyám. Most már tudom, hogy nem álom volt, hogy igaz volt, bár ez talán nem is számít. Az emlék Max születése után kezdett kísérteni, azon az éjszakán, amikor megszületett, aztán azon a héten, amikor hazahoztuk, néha egyetlen éjszaka leforgása alatt többször is. Mindig előttem van a kép, amikor Max felébredt, és meg kellett etetnem, tisztába kellett tennem, foglalkoznom kellett vele. Bevallom, hetekig nem jöttem rá az összefüggésre.

Anyám konyhájának a mennyezetén halvány rózsaszín, telivér lovak körvonalait formázó nyomokat hagyott a víz. *Nézd*, mondta anyám, és a fejünk fölé mutatott, miközben az ölében tartott: *Látod az orrát? A befont farkát?* Mindennap megmutattuk egymásnak a lovakat. Reggeli közben, amíg anyám kipakolt a mosogatógépből, én a műanyag konyhapultnál ültem, és úgy tettem, mintha a porcelán finom csilingelése – ahogy a bögre a tányérhoz ütődött – varázslatos patadobogás lett volna. Vacsora után a sötétben üldögéltünk, és ahogy a ruhákkal teli mosógép zörgését hallgattuk, anyám megpuszilta a fejem búbját, és elsorolta azokat a helyeket, ahová a lovaink elvisznek majd minket: Telluride, Scarborough, Jasper. Apám feltaláló volt, akkoriban esténként számítógép-programozóként dolgozott, és késő éjjel jött haza. Mindig a konyhában talált minket, ott aludtunk el. Sokszor kértem, hogy nézze meg a lovakat, de ő nem látta őket.

Amikor ezt elmondtam anyámnak, csak annyit mondott: ezen segíthetünk. Felállt egy alacsony sámlira, és a vállára emelt. A kezembe nyomott egy fekete filctollat, amelynek erős medvecukor illata volt, és megkért, hogy rajzoljam körbe, amit látok.

Kiszíneztem a lovakat a nemrég kapott tollkészletem segítségével. Az egyik sötét pej lett fehér csillaggal a homlokán, a másik aranyderes, a harmadik foltos. Anyám megrajzolta az izmos lábukat, a hátukat és lobogó sörényüket. Aztán a konyha közepére húzta a négyszögletű asztalt, és feltett rá.

Odakint tombolt a nyár, ahogy Chicagóban szokott. Anya és

én egymás mellett feküdtünk. Apró vállam az övéhez ért, miközben folyamatosan a plafonra festett csődöröket néztük.

– Jaj, Paige... – sóhajtotta. – Nézd, milyen szépet alkottunk!

Ötévesen fogalmam sem volt, mit jelent az, hogy *alkotni*, ahogy azt sem értettem, apám miért olyan dühös, és miért neveti őt ki anyja. Csak arra emlékszem, hogy miután anyám elhagyott minket, minden éjjel hanyatt feküdtem a konyhaasztalon, és próbáltam érezni a jelenlétét. Próbáltam visszaidézni bársonyos hangját. Három hónap után apám fehérre festette a mennyezetet, így eltüntette a plafonra festett lovakat. A végén úgy tűnt, mintha egyáltalán nem léteztek volna, ahogy anyám sem.

Hajnali fél háromkor felkapcsolódik a hálószoza lámpája. Kicsit reménykedem, de aztán hamar rájövök, hogy hiába. Max csendes, már nem kel fel éjszakánként háromszor-négyszer. Kikecmergek a hálószákból, kinyitom a kocsi csomagtartóját, és kotorászni kezdek a kábelek, valamint az üres coca-colás dobozok között, amíg meg nem találok a rajztáblám és a krétát.

Még útközben vettem őket. Nem tudom, hová tettem az eredetit. Egyértelművé vált számomra, hogy nem tudok egyszerre művészeti suliba járni, és Maxre vigyázni. De amikor elmentem, ismét elkezdtem rajzolgatni. Idiótaságokat firkáltam. A Big Mac csomagolópapírját, jelzőablákat, pénzérméket. Annak ellenére, hogy kijöttem a gyakorlatból, próbáltam embert is rajzolni. A pénztáros lányt a kisboltból, a két labdázó gyermeket. Rajzoltam ír hősöket és isteneket, akikről még gyermekkoromban hallottam. Lassan, fokozatosan visszatért az eddig mélyen szunnyadó rajzkészségem.

Soha nem voltam átlagos művész. Amennyire emlékszem, leginkább a rajzaimon keresztül tudtam magam kifejezni. Szeretem kitölteni a teret, és kiszínezni a sötétebb felületeket. Mindig úgy rajzolok, hogy minden egészen a lap széléig ér, mintha a kifestett tér le akarna kúszni. Néha viszont olyan motívumok is megjelennek a rajzon, amit magam sem értek. Előfordul, hogy elkezdek

egy arcképet, aztán meglátok valamit, és ennek hatására teljesen más lesz a végeredmény, mint ahogy azt eredetileg terveztem. Sokszor magam is meglepődöm. Olyan dolgokat is lerajzolok, amelyeket nem is ismerek. Titkokat, amelyekről nem tudok. Szerelmet, amely nem annak indult. Az emberek legtöbbször odavannak a képeimért. Megkérdezik, tudom-e, mit jelentenek, de én soha nem tudom pontosan. Le tudom rajzolni, de mindenkinek magának kell szembenéznie a saját démonjaival.

Nem tudom, miért kaptam ezt a tehetséget, ami egyáltalán nem mutatkozik meg minden rajzomon. Először hetedikben voltak különös látomásaim, amikor lerajzoltam egy sima chicagói felhőkarcolót. A sápadt felhők helyett szélesre tárt ajtókat és üres folyosókat láttam. A kép sarkába – alig észrevehetően – egy kastélyt és egy tornyot pingáltam, ez utóbbi ablakában egy aszszony áll, kezét a szívére teszi. A nővéreket ez olyannyira felzaklatta, hogy hívták apámat, aki meglátva a rajzot, elfehéredett.

– Nem tudtam, hogy ilyen jól emlékszel anyádra – mondta.

Amikor hazajöttem és Nicholas nem engedett be, a legjobb dolgot tettem: körülvettem magam a férjemről és a gyermekemről alkotott képekkel. Lerajzoltam Nicholas arckifejezését, amikor kinyitja az ajtót, és meglát. Lerajzoltam Maxet, ahogy Nicholas karján ül. Mindkettőjük képét kiragasztottam az autóba. Technikailag egyik kép sem lett jó, de az érzést elkaptam, és ez a lényeg.

Ma emlékezetből rajzoltam, miközben vártam, hogy Nicholas hazajöjjön a kórházból. Vázlat a vázlat után, a lap mindkét oldalát használtam. Most már több mint hatvan képem van Nicholasról és Maxről.

Még mindig azon a vázlaton dolgozom, amit korábban elkezdtem. Szomorú vagyok, mert nem látom Nicholast, amíg a tornácra nem lép. Halvány fény vetül rá.

– Paige? – kérdezi. – Paige? – Odamegyek, hogy lásson. – Jaj! – mondja Nicholas, miközben a halántékát dörzsöli. – Csak tudni akartam, itt vagy-e még.

– Még itt vagyok. Nem megyek sehová – válaszolom.

Nicholas keresztbe fonja a karját.

– Nos, ez most már kicsit késő.

Arra gondolok, hogy mindjárt beviharzik, ehelyett szorosan megkötö a köntösét, majd leül a tornác lépcsőjére.

– Mit csinálsz? – kérdezi a rajztáblámra mutatva.

– Dolgozom rajtad és Maxen – válaszolom, és megmutatom neki a korábban készített vázlatokat.

– Jó. Ebben mindig jó voltál.

Nem emlékszem, közös életünk során mikor kaptam Nicholastól bármiféle elismerést. Néhány másodpercig figyel, mint aki nemsokára feladja az örködést. Mindkét szeme fáradt, arca sápadt. Éppen olyan kék a szeme, mint az enyém.

Ebben a pillanatban látom magam előtt a fiatal Nicholast, aki arról álmodik, hogy a ranglétra csúcsára jut, és aki mindig a karomban talált menedéket, amikor meghal egy betege. Ezenkívül látok egy lányt, aki hitt a tündérmesében.

– Szeretném a karomban tartani – suttogom, mire Nicholas arca még komorabbá válik.

– Lett volna lehetséged – válaszolja, majd feláll és bemegy a házba.

Éjszaka is a vázlaton dolgozom. Egész idő alatt azon gondolkodom, *vajon Nicholas tud aludni?* Sejtem, milyen mérges lesz másnap, amiért nem képes százszázalékosan teljesíteni. Megosztott figyelmemnek hála, a kép is elég furcsán sikerül. Mondhatni, pocsék. Bár Max karja és bársonyos haja teljesen élethű, valami mégsem stimmel. Jó néhány perc kell ahhoz, hogy rájöjjek, hol a hiba. Ezúttal nem Nicholasszal, hanem saját magammal együtt rajzoltam le Maxet. Az én karomon ül, és a hajam után nyúl. Egy kívülálló nem találná rossznak a képet. Max kinyújtott karja mögött egy alig észrevehető, levélmintázatú ablakrács található. Anyámat középre rajzoltam. Úgy tartja a karjában a gyermeket, mintha vádolna, holott akkor még nem is volt gyermekem.

I. rész: Fogantatás

1985–1993

PAIGE

Amikor legkevésbé sem számítottam rá, megtaláltam a Mercyt. Egy étkezde volt Cambridge egyik nem túl elegáns utcájában. A vendégek nagyrészt diákok és tanárok, akiknek megfelelt egy ilyen lepattant kisvendéglő. Alig volt pénzem. Előző éjjel hasított belém a felismerés, hogy épeszű ember semmiképpen nem alkalmaz bébiszitterként, ráadásul úgy, hogy az illetőnek még referenciája sincs. Ráadásul a két szép szememért nem vesznek fel a művészeti iskolába, főképp, hogy elég sovány portfólióval rendelkezem. Úgyhogy reggel fél hatkor összekaptam magam, besétáltam a Mercybe, és imádkoztam, hogy szerencsével járjak.

Az étkezde meglehetősen kicsi volt, büzlött a haltól és a fertőtlenítőktől. Odamentem a pulthoz, és úgy tettem, mint aki a menüt nézi. Egy magas, fekete férfi jött ki a konyhából.

– Nem vagyunk nyitva – mondta, majd megfordult, és visszament.

Nem néztem fel az étlapról. Burgerek, pástétomok, tészták.

– Ha nincsenek nyitva, miért nyitotta ki a bejárati ajtót? – kérdezem.

Eltelt néhány másodperc, mire a férfi válaszolt. Mindezt úgy, hogy odajött hozzám, és két vaskos karját az enyém mellé támasztotta a pultra.

– Nem kéne iskolában lenned? – kérdezte.

– Tizennyolc vagyok – válaszoltam felszegett állal, akár az egyik fekete-fehér filmjében Katharine Hepburn. – Szeretném tudni, akad-e önöknél bármiféle nyitott pozíció.

– Nyitott pozíció – ismételte lassan, mintha még életében nem hallotta volna ezt a kifejezést. – Pozíció.

Összevont szemöldökkel nézett rám. Csak ekkor tűnt fel az arcán éktelenkedő sebhely, amely leginkább szögesdrótra emlékeztetett. Heges, kacsaringós, az arcától egészen a nyakáig futott.

– Munkát keresel?

– Igen – válaszoltam. A tekintetéből láttam, hogy nincs szüksége felszolgálóra, főképp nem olyanra, akinek semmi tapasztalata nincs. Abban is biztos voltam, hogy jelen pillanatban hozs-teszre és mosogatóra sincs szüksége.

A férfi a fejét csóválta.

– Túl korán van ehhez. – Megfordult, rám nézett, és látta, milyen sovány és mennyire elgyötört vagyok. – Fél hétkor nyitunk – tette hozzá.

Elmehettem volna. Visszamehettem volna a metróállomásra, ahol az elmúlt néhány éjszakát töltöttem, ahol az utczenészeket és a hajléktalanok kétségbeesett kiáltásait hallgattam. Ehelyett fogtam az asztalon lévő zsírfoltos lapot, amin az előző nap menüsorát tüntették fel. A hátulja üres volt. Elővettem egy fekete szövegkiemelőt a táskámból, és azt tettem, amiről tudtam, hogy tehetőségem van hozzá: lerajzoltam a férfit, aki elküldött. Egy szűk átjárón keresztül beosontam a konyhába, és megfigyeltem a pasast. Láttam, hogy feszül a hatalmas bicepsz, miközben folyamatosan kapkodja le a majonézes üveget és a lisztet a polcra. Lerajzoltam a mozdulatot, a sietséget, az arcát viszont elnagyoltam.

Visszamentem, és megnéztem a képem. Javítottam egy kicsit a férfi szélesre vázolt homlokán, így végül egy erős nő körvonalai mutatkoztak meg. Két válla görnyedt volt a munkától, és a mellőzöttségtől. Bőre kávészínű, hátán ugyanazok a sebek és karcolások, mint amelyet a férfi arcán láttam. A rossz emlékek rajta is nyomot hagytak. Nem ismertem a nőt, és nem értettem, miért jelent meg a képen. Tudtam, hogy nem ez volt életem legjobb rajza, mégis olyan, amit érdemes megőrizni. A pultra tettem a képet, és az ajtó felé vettem az irányt. Vártam.

Mielőtt képessé váltam volna arra, hogy mesteri érzékkel megrajzoljam az emberek titkait, azt hittem, jól rajzolok. Hittem magamban, mint azok a gyerekek, akik jól sportolnak,

vagy akik színes, csillogó tollal díszítik a naplójukat, hogy minél szebb legyen. Én mindig firkáltam. Apám azt mondja, éppen csak hogy megtanultam járni, amikor már megfogtam egy piros krétát, és a szemem magasságában végighúztam a ház falain, majd át az ajtón, a dolgozószobán és a kandallón. Szerinte kizárólag bosszantásból csináltam mindezt.

Amikor ötéves lettem, láttam a tévében egy versenyt, ahol teknősfigurát kellett rajzolni és beküldeni. Aki a legjobbat rajzolta, ösztöndíjat nyerhetett a művészeti iskolába. Én csak firkálgattam. Amikor anyám meglátta a rajzom, azt mondta: *itt az alkalom, hogy biztosítsuk a helyed az iskolában.* Ő küldte be a rajzot. Amikor levél formájában megjött a gratuláció – vagyis, hogy nagyon tehetséges vagyok, ezért felajánlanak egy ösztöndíjat a Vicksburgi Nemzeti Művészeti Iskolába –, anyám felkapott, és azt mondta, ez életünk legszebb napja. Közölte, hogy őstehetség vagyok, és amikor leültünk vacsorázni, eldicsekedett a levéllel apámnak. Ő csak mosolygott és közölte, mindenkinek elküldik a levelet, akiről feltételezik, hogy képes kifizetni egy ilyen rangos iskola tandíját. Anyám felállt az asztaltól, majd bezárkózott a fürdőszobába. A levelet a hűtőszekrényre tette az ujjal készített festményem és a kollázsom mellé. A levél aznap tűnt el, amikor anyám. Mindig azon gondolkodtam, hogy vajon azért vitte-e magával, mert engem nem tudott.

Az utóbbi időben sokat gondoltam rá. Jóval többet, mint például akkor, amikor még otthon laktam, vagy később, amikor elmentem hazulról. Kíváncsi voltam, mi járt apám fejében. Kíváncsi voltam, vajon Isten, akiben annyira hitt, megsúgta-e neki, miért menekül előle minden nő, aki egyszer megjelent az életében.

Hat óra tíz perckor a fekete férfi állt az ajtóban. Már tudtam, mi lesz ennek a vége. Alaposan, de unottan végigmért. Egyik kezében a képet tartotta, másik kezét kinyújtotta, hogy felsegítsen a járdáról.

– A reggelizők hada húsz percen belül megérkezik. Gyanítom, neked fogalmad sincs a vendéglátásról – tette hozzá.

Lionel – ez volt a neve – bevitt a konyhába, felajánlott egy pirítóst, közben megmutatta a mosogatógépet, a grillt, és bemutatott a fivérének, Leroynek, a főszakácsnak. Nem kérdezte, honnan jöttem, és nem beszélünk a fizetésről sem. Mintha előzetesen megegyeztünk volna. Mellesleg megjegyezte, hogy a dédnagyanyját hívták Mercynek, aki a polgárháború előtt rabszolga volt Georgiában. Ezek szerint őt sikerült lerajzolnom anélkül, hogy tudtam volna a létezéséről.

– Te valami látnokféle vagy. Ugyanis én senkinek nem mesélek róla.

Azt mondta, az emberek azt hiszik, filozófiai megfontolásból kapta a hely a nevét, és jó eséllyel ezért jönnek annyian. Aztán elment, én pedig azon kezdtem gondolkodni, vajon a fehér emberek miért adnak olyan nevet a lányaiknak, mint például Remény, Szerény vagy Kedves – pedig a névválasztás sokszor köszönőviszonyban sincs a névadó jellemével –, miközben a fekete anyák inkább olyan nevet választanak, mint Béke vagy Életke. Mintha életük folyamatosan a küzdelemről és a túlélésről szólna.

Amikor Lionel visszatért, adott egy tiszta, rózsaszínű egyenruhát. Alaposan megnézte sötétkék pulóverem, térdig érő zoknim, valamint a rakott szoknyám – utóbbi még a kor előrehaladtával is megtartotta formáját –, majd így szólt:

– Ha elmúltál tizennyolc, nem vitatkozom, de azzal azért jó, ha tisztában vagy, hogy sokan kisdíáknak néznek majd.

Megfordult, hogy át tudjak öltözni a rozsdamentes acél mélyhűtő mögött, aztán megmutatta, hogyan működik a pénztárgép, és hagyta, hogy gyakoroljam az egyensúlyozást a tányérokkal.

– Nem tudom, miért csinálom ezt – mormolta, amikor belépett az első vendég.

Ahogy visszagondolok, bevillan, hogy természetesen Nicholas volt az első vendégem. Így működik a sors. Reggel ő jött elsőként. Mindig jóval a másik két pincérlány előtt érkezett. Az ajtótól legtávolabbi asztalhoz ült, és kinyitotta a *Globe* magazint. A lapok suhogása engem mindig a falevelek rezgésére emlékeztetett, az újságnak ráadásul friss tintaillata volt. Nicholas egy

szót sem szólt hozzám, pedig olyan is előfordult, hogy a reggeli kávéját sikeresen kiöntöttem az újság egyik lapjára. Amikor fel akartam venni a rendelést, mindig azt mondta, Lionel tudja, mit kér. Még csak rám sem nézett, miközben hozzám szólt. Amikor kivettem a tálcát, csak bólintott. Amikor kért még kávé, csak felemelte a poharát, és tartotta, amíg oda nem mentem, hogy megöltsem. Nem fordult az ajtó felé, amikor a szélcsengő jelezte a két pincérlány, Marvela és Doris érkezését, de akkor sem nézett arra, amikor a többi vendég érkezett.

Amikor végzett, szépen a tányér szélére tette az evőeszközöket. Ebből is lehetet látni, hogy van modora. Összehajtotta az újságját és otthagya, hogy más is elolvashassa. Ekkor történt meg először, hogy rám nézett. Neki volt a legvilágosabb kék szeme, amit valaha láttam. Talán azért tűnt ilyen halványnak, mert a haja sötét volt, így még élesebben feltűnt a kettő közötti különbség. Aztán hamar kibújt a szög a zsákból.

– Miért, Lionel? – kérdezte, majd folytatta. – A törvény tiltja, hogy pisis kölyköket foglalkoztass.

Aztán rám mosolygott, hogy jelezze, ne vegyem magamra. Majd ezek után elment.

Talán a rutintalanság vagy az alváshiány tette, nem tudom. Nem volt rá különösebb okom, mégis úgy éreztem, mindjárt elsírom magam. Gyorsan visszatartottam a könnyeimet, mert még véletlenül sem szerettem volna Doris és Marvela előtt sírni. Odamentem, hogy letakarítsam az asztalt, amelynél Nicholas ült. Tíz centet hagyott borralalónak. Tíz nyavalyás centet. Nem valami jó kezdet. Leültem a törött padra, és megdörzsöltem a halántékom. Folyamatosan azt mondogattam magamnak, hogy nem fogok sírni. Ezután hirtelen felnéztem, és észrevettem, hogy Lionel kitette a róla készült portrét a kasszához. Felálltam, és zsebre tettem a borralalót. Visszaemlékeztem apám kijelentésére, miszerint *a szerencse forgandó*.

Életem legrosszabb napja után egy héttel hazamentem. Gyanítom, már akkor tudtam, hogy hamarosan elmegyek, csak még vártam, hogy befejeződjön az iskola. Nem tudom, miért érdekelt

ez egyáltalán, hiszen az elmúlt három hónapban sokat betegeskedtem, és a hiányzások miatt a jegyeim is alaposan leromlottak. Talán csak arra voltam kíváncsi, képes leszek-e leérettségizni, ha elhatározom magam. Végül sikerült, bár becsúszott két elégséges, még hozzá fizikából és vallástörténetből. Amikor a Pius Pápa Gimnáziumban Draher atya felszólított minket, felálltunk. Jobbról balra igazítottam a taláromon lévő bojtot, megcsókoltam Mária Margaréta nővért és Althea nővért, majd azt mondtam, művészeti iskolában szeretnék továbbtanulni.

Nem voltam ettől messze, ugyanis a Rhode Island Művészeti Akadémia a jegyeim alapján felvett volna az előkészítő csoportba. Mindez persze azelőtt történt, hogy az életem darabokra hullott. Biztos voltam abban, hogy apám befizette az őszi szemeszter tandíjának egy részét, és annak ellenére, hogy írtam neki a távozásomról, kíváncsi voltam, vajon vissza tudta-e szerezni a pénzt.

Apám feltaláló. Sok mindennel sikerült előrukkolnia, de szerencsétlenségére mindig egy lépéssel a tudomány mögött halad. Mint amikor feltalálta a nyakkendőre csíptethető műanyagvásznot, ami megvédi a résztvevők ruháját, nehogy leegyék magukat üzleti ebéd közben. Ő csak *Nyakkend-örnek* nevezte a találmányát, és szentül meg volt győződve arról, hogy ez lesz a siker kulcsa. Aztán rájött, hogy már van szabadalom hasonló termékre. Ugyanez történt a páramentes fürdőszobai tükörrel, az úsztatható kulcskarikával, és a folyékony gyógyszer adagoló cumival. Ha apámra gondolok, mindig Alíz és a Fehér Nyúl jut eszembe, hiszen apám is mindig lemaradt egy lépéssel.

Apa Írországban született. Élete nagy részét azzal töltötte, hogy elkerülje a megbélyegzést. Nem zavarta, hogy ír – mi több, ezt valahol dicsőségnak tartotta –, de az már kellemetlenül érintette, hogy ír emigránsként tartják számon. Tizennyolc éves korában Bridgeportból Chicago ír negyedébe költözött a Taylor Streetre, ahol gyakorlatilag csak olaszok laktak a szomszédban. Soha nem ivott. Egy ideig próbálta elsajátítani a közép-nyugatiak akcentusát, de hiába. Meglehetősen vallásos emberként mé-

lyen hitt az egyház tanításában. Egész lényét áthatotta a vallás. Sokat gondolkodtam azon, hogy ha anyám nem lép be az életébe, talán papnak áll.

Mindig úgy gondolta, hogy az Egyesült Államok csak egy ideiglenes állomás, hogy aztán visszatérhessen Írországba. Azt viszont soha nem árulta el, meddig akar itt maradni. Ötéves volt, amikor a szülei Chicagóba hozták, és annak ellenére, hogy városi gyerekként nőtt fel, soha nem verte ki fejéből a Donegal megyei farmot. Mindig felmerült bennem a kérdés, hogy a történeteiből mennyi az igazság és mennyi a képzelet szüleménye, de aztán mindig belefeledkeztem az éppen aktuális sztoriba. Amikor anyám elment, apa megtanított olvasni. Az ír mitológiával kezdtük. Amíg a többi gyerek mesekönyveket böngészett, én Cúchulainnről, a híres ír hősről és kalandjairól olvastam. Ezen kívül beleástam magam Szent Patrik történetébe. Ő volt az, aki megszabadította a szigetet a kígyóktól. Olvastam Donnáról, a halottak istenéről, aki az alvilágba küldte a gonosz lelkeket, valamint Baziliszkusról, akinek tekintete halálos, lehelete mérgező, ezért éjszakánként magamra húztam a takarót, nehogy ártani tudjon nekem.

Apám kedvenc története Oisinnről szólt, aki Finn MacCool fia. Legendás harcos és költő volt, aki beleszeretett Niamhba, a tengeristen lányába. Évekig boldogan éltek egy kis szigeten, de Oisinnnek hiányzott a szülőházaja. Ahogy apám mondta, az ember minden porcikájában érzi Írországot. Amikor Oisinn szólt a feleségének, hogy vissza akar térni, az asszony adott neki egy varázslovat, de figyelmeztette, nehogy leszálljon, mert már eltelt háromszáz év. De Oisinn leesett a lóról, és nagyon öreg emberré vált. Szent Patrik üdvözölte, és ahogy apám mondta, minket hármunkat – illetve már csak kettőnket – is üdvözölni fog.

Miután anyám elhagyott minket, apám igyekezett engem tőle telhetően legjobban felnevelni. Ez azt jelentette, hogy egyházi iskolába adott, minden vasárnap elmentünk gyónni, és az ágyam fölé akasztott egy hatalmas krisztuskeresztet. Nem látta a katolikus vallás ellentmondásait. Draher atya azt mondta, sze-

ressük felebarátainkat, de ne bízzunk a zsidókban. Evangeline nővér azt mondta, vessünk el minden parázna gondolatot, miközben mindenki tudta, hogy mielőtt belépett volna a rendbe, tizenöt éven keresztül nős ember szeretője volt. És persze ott a gyónás, amely lehetőséget biztosít arra, hogy azt tegyünk, amit csak akarunk, aztán egy-két miatyánk, néhány Üdvözlégy Mária, és máris megtisztulunk. Néha én is elhittem, de aztán saját magam is tapasztaltam, hogy az ember lelkiismeretén nem lehet ilyen egyszerűen könnyíteni.

A kedvenc helyem Chicagóban apám műhelye volt. Poros, fa-és ragasztószagú helyiség, ahol olyan múltbéli kincseket lehetett találni, mint a régi kávéörlő, rozsdás forgólemez vagy a lila hulahoppkarika. Esténként vagy esős szombatonként apa eltűnt a pincében, és sötétedésig dolgozott. Néha úgy éreztem, én vagyok a szülő, mert szölongatnom kellett, ha azt akartam, hogy egyen is valamit. Folyton a legújabb találmányán dolgozott, én pedig leültem az ócska, kopott zöld kanapéra, és leckét írtam.

Apa egészen más ember volt, amikor a műhelyében dolgozott. Úgy mozgott, mint egy kecses macska. Úgy varázsolta elő a semmiből az alkatrészeket, csavarokat és kerekeket, mint egy bűvész, aztán percek alatt készített belőlük valami használhatót. Nem sokat beszélt anyáról, de azt mindig a műhelyben tette. Néha észrevettem, hogy felnéz a legközelebbi ablakra, amely kicsit repedezett téglalap alakú üvegből készült. A fény megvilágította apa arcát, így jóval idősebbnek tűnt, mint amennyi valójában volt. Kicsit megálltam és összeszámoltam, hány év telt el azóta, hogy anya elment.

Apa nem érezte, hogy tud arról, amit tettem, de többé nem beszélt velem. Úgy tűnt, mint aki aggódik, és azt akarja, hogy minél gyorsabban teljen az idő, így hamarabb mehetek főiskolára. Eszembe jutott, mit mondott annak idején tesiórán az egyik osztálytársnőm. Szerinte a vak is látja, ha az ember szexelt már valakivel. Vajon ugyanez vonatkozik az abortuszra is? Lehet, hogy apám ezt látta rajtam?

Egy hetet vártam, és reméltem, hogy az érettségi majd segít ezt is megérteni. De apám végigszenvédte az ünnepséget, és annyit sem mondott, hogy gratulál. Úgy mozgott a házban, mint aki nem igazán érzi jól magát a bőrében. Tizenegykor megnéztük a híreket. A fő hír az volt, hogy egy nő alaposan fejbe vágta három hónapos kisbabáját egy tonhalkonzervvel. A nőt bevitték a pszichiátriára. A férje azt nyilatkozta, hogy sejtenie kellett volna, mi történik majd.

Amikor befejeződött a híradó, apám odament a cseresznyefa íróasztalhoz, és elővett egy kék bársonydobozt a fiókból.

– Azt hittem, elfelejtetted – mondtam mosolyogva.

A fejét csóválta, és aggódó tekintettel figyelte, ahogy végigmítok a dobozon. Azt reméltem, igazgyöngy vagy smaragd lesz benne. Ehelyett rózsafüzér volt.

– Arra gondoltam, szükséged lesz rá – mondta apa.

Miközben pakoltam, azzal vigasztaltam magam, hogy ezt azért teszem, mert szeretem apát, és nem akarom, hogy ő vezekeljen a bűneimért. Csak a legszükségesebb holmikat raktam össze, és az iskolai egyenruhámat vettem fel, mert gondoltam, úgy könnyebb lesz beolvadni. Gyakorlatilag nem szöktem meg. Tizenyolc voltam. Úgy jöttem-mentem, ahogy kedvem tartotta.

Az utolsó három órát apa műhelyében töltöttem, és azon gondolkodtam, mit írok neki. Ujjamat végigcsúsztattam legújabb találmányán. Egy születésnap üdvözlőlap volt, amelyet ha kinyitunk, énekel, ha pedig megnyomjuk a sarkát, automatikusan felfújódik egy lufi. Apa azt mondta, erre biztos lesz kereslet. Viszont gondjai voltak a zenével. Nem tudta, mi történik a mikrocsippel, ha a képeslapból lufi lesz.

– Na ugye? – kezdte. – Ha az embernek van valamije, azt nem szabad megváltoztatni.

A végére csak annyit írtam: *Szeretlek. Sajnálom. Minden rendben lesz.* Amikor újra elolvastam a levelet, arra gondoltam, ennek nincs is értelme. Sajnálom, hogy szeretem? Vagy azt, hogy minden rendben lesz? Végül elhajítottam a tollat. Úgy gondol-

tam, a saját felelősségem, amit teszek, és ha akarom, úgymond elmondom neki, hol vagyok. Másnap reggel elvittem a rózsafüzért egy zálogházba. A kapott pénz feléből buszjegyet vettem, és igyekeztem minél messzebb kerülni Chicagótól. Próbáltam elhittetni magammal, hogy nincs miért a városban maradnom.

A buszon mindenféle álneveket találtam ki magamnak, és ha bárki kérdezte, álnéven mutatkoztam be. Ohióban elhatároztam, hogy a Massachusettsben található Cambridge-nél szállok majd le. Az elég közel van Rhode Islandhez, ami kevésbé nevezetes, mint Boston. Ráadásul a neve is tetszett. Az angol pulóverre, a végzős diákokra és mindenféle jó dologra emlékeztetett. Ha elég időt töltök itt, keresek annyi pénzt, hogy bejussak a Rhode Island Művészeti Akadémiára. Az, hogy a sors újabb akadályokat gördített elem, még nem jelenti azt, hogy fel kellene adnom az álmaim. Amikor elaludtam, Szűz Máriáról álmodtam, és azon gondolkodtam, vajon honnan tudta, hogy bízhat a Szentlélekben, amikor érte jött. Amikor felébredtem, hegedűszót hallottam. Olyan érzés volt, mintha megjelent volna egy angyal.

Felhívtam apát egy telefonfülkéből a Brattle Square buszmegállónál. A hívást az ő költségére intéztem. Közben láttam egy idős kopasz asszonyt, aki a padon ülve kötött, és találkoztam egy csellistával, akinek aranyfonatok voltak a hajában. Próbáltam elolvasni a szemközti falon lévő feliratot, és ekkor jött létre a kapcsolat apámmal.

– Figyelj! – mondtam, mielőtt levegőt vehetett volna. – Soha többé nem megyek haza.

Vártam, hogy ellenkezzen, vagy legalább azt mondja, hogy átkutatta értem Chicago összes utcáját, ehelyett csak sóhajtott egy nagyot.

– Soha ne mondd, hogy soha! Nem tudhatod, mit hoz az élet.

Olyan erősen szoritottam a telefont, hogy elfehéredtek az ujjperceim. Apám – az *egyetlen* ember az életemben, aki törődött velem – nem tűnt szomorúnak. Nyilván csalódást okoztam ne-

ki, de ez mégsem töröl ki tizennyolc együtt töltött évet. Vagy mégis? Az egyik ok, amiért volt bátorságom elmenni, hogy tudtam, vár majd rám. Tudtam, hogy nem leszek egyedül.

Azon gondolkodtam, hogyan ismerhettem *őt is* ennyire félre. Mit mondhattam volna?

– Elárulnád, hová mentél? – kérdezte apám nyugodtan. – Azt tudom, hogy a buszpályaudvar felé indultál. A többi részlet viszont némiképpen homályos.

– Honnan tudtad? – kérdeztem.

Apám nevetése betöltötte a teret. Talán ez a nevetés volt az első emlékem.

– Szeretlek – válaszolta. – Mégis mit vártál?

– Massachusettsben vagyok – válaszoltam, és kezdtem magam kicsit jobban érezni. – De csak ennyit mondok.

A csellista felkapta a vonót, és végighúzta a hangszerén.

– Nem tudom, mi lesz a főiskolával.

Apám sóhajtott.

– Ez nem ok arra, hogy elmenj – mormolta. – Szólhattál volna. Mindig van...

Ebben a pillanatban elviharzott mellettem egy busz, így nem hallottam, mi is a tanulság. Őszintén szólva cseppet sem bánztam. Könnyebb volt így, mint beismerni, hogy nem is akartam hallani.

– Paige? – kérdezte apám, mert közben jó eséllyel kérdést tett fel, amire nem válaszoltam.

– Hívtad a rendőrséget, apa? Tud valaki a dologról?

– Egy léleknek sem szóltam. Gondoltam rá, de aztán eszembe jutott, hogy bármelyik pillanatban visszajöhetsz. *Reménykedtem*. – Kicsit elfojtott hangon folytatta: – Igazság szerint nem hittem, hogy elmész.

– Ez nem rólad szól – válaszoltam. – Tudnod kell, hogy nem miattad történt.

– De igen, Paige. Máskülönben nem merült volna fel benned, hogy itt hagyj.

Legszívesebben azt válaszoltam volna, hogy *ez nem igaz. Nem igaz, hiszen ő is mindig azt mondta, hogy anya nem miattam ment el. Nem igaz, mert ő az egyetlen, akit nem akartam otthagyni.* De a szavak a torkomon akadtak, viszont a könnyeim patakokban kezdtek folyni. Megtöröltem az orromat a kezemmel.

– Egyszer talán hazamegyek – mondtam végül.

Apám kopogni kezdett a telefonkagylón, mint annak idején, amikor kicsi voltam, ő pedig esténként házalt a találmányaival. Mindig küldött egy lány puszit a telefonon keresztül, és megkérdezte, hallottam-e. *Ez a puszi a szívedig ér* – mondta.

Egy busz, nem tudom honnan, keresztülhajtott az állomás sötét alagútján.

– Agyonaggódtam magam – tette hozzá apám.

Néztem a busz kerekeit, ahogy megáll a halszákamintás megálló előtt. Hirtelen eszembe jutott apa találmánya, amit csak azért készített, hogy engem szórakoztasson: egy csap vizet küld az aknába, ettől forogni kezd a ventilátor, ami aztán megmozgat egy evezőlapáthoz kapcsolt emelőcsigát. A csiga kinyitja a műzlis dobozt, így a tányéromba ömlik a Cheerios. Apám mindenből ki tudta hozni a legjobbat.

– Ne aggódj miattam! – mondtam neki magabiztosan. – Elvégre a lányod vagyok.

– Igen – válaszolta –, de úgy tűnik, sok mindenben anyádra hasonlítasz.

Miután két hetet dolgoztam a Mercynél, Lionel rám bízta a zárást. Amikor nem volt olyan nagy a forgalom – például délután három környékén –, leültetett a pulthoz, és megkért, hogy rajzoljak embereket. Természetesen a személyzetet is lerajoltam – Marvelát, Dorist és Leroyt –, aztán jött az elnök, a polgármester és Marilyn Monroe. Volt néhány dolog a rajzon, amit magam sem értettem. Például Marvela szemében megjelenítettem egy szenvedélyes férfit, akit elnyelt a tenger. Doris nyakához rengeteg macskát rajoltam. Mindegyik embernek nézett ki, az utolsónak pedig éppen olyan arca volt, mint Dorisnak. Marilyn

Monroe könyökhajlatában nem azok a szeretők jelentek meg, akiket vártunk volna, hanem egy farm, learatott búza és egy szomorú szemű beagle. A vendégek néha észrevették ezeket, de sokszor fel sem tűnt nekik. A képek mindig kicsik és halványak voltak. Folyamatosan rajzoltam, és amikor befejeztem, Lionel kitette a pénztárgéphez. Egy idő után a képek már a fél étkezdét elfoglalták, és ahogy egyre kevesebb lett a szabad felület, én egyre inkább azt éreztem: ide tartozom.

Doris kanapéján aludtam. A lány megsajnálta. Azt mondtam, a mostohaapám sokszor megkörnyékezett, ezért amikor tizennyolc lettem, fogtam a gyermekfelügyeletből megtakarított pénzem, és eljöttem. Szerettem ezt a történetet, mert félig igaz volt. A tizennyolc év, és az, hogy elhagytam az otthonom. Örültem az együttérzésnek. Ezen a ponton minden lehetőséget kihasználtam, ami megadatott.

Doris ötlete volt, hogy a menühöz adjunk egy általam rajzolt képet ajándékba, persze a menü árát kicsit feljebb vittük.

– Nagyon tehetséges – mondta Doris, miközben figyelte, ahogy Barbara Streisand haját rajzolom. – Ezek az alakok is tökéletesek. Bearanyozzák az ember napját.

Kicsit úgy éreztem magam, mint egy cirkuszi mutatvány, ugyanakkor nagyon jólesett az emberek visszajelzése. Sokkal több borralalót kaptam, mint felszolgálóként. Első nap átlagos dolgokat rajzoltam, Lionel pedig kitalálta, hogy tegyük ki a rajzaimat hogy bárki láthassa. Őszintén szólva lerajzolhattam volna a betérő vendégek hozzátartozóit is anélkül, hogy modellt álltak volna. Óvatosan figyeltem őket, és igyekeztem megörökíteni a legfontosabb mozzanatokat. Amikor volt egy kis szabadidőm, hozzátettem valamit, ami a fantáziámban született.

Ott volt például Rose, a szőke nő, aki fodrász után minden pénteken betért hozzánk ebédelni. Drága lenkosztűmöt, elegáns cipőt és gyémánt karkötőt viselt. Mindig volt nála egy Gucci notesz, és katonás rendben tartotta a pénzét. Külön voltak az egydollárosok, az ötösök, a tízesek és a húszasok. Egyszer egy

kopaszodó férfival tért be, egészen végig szorosan fogta a kezét, és olaszul beszélt. Gondoltam, a szeretője, hiszen minden más tökéletes volt körülötte.

Marco, a vak diák a Kennedy Közigazgatási Egyetemre járt. Még a legmelegebb júliusi napon is fekete hosszú kabátot viselt. Leborotválta a haját, és fejkendőt kötött. Mindig ugratott miniket. Állandóan azt kérdezte, milyen színű a kendője. Én rávágtam valamit, például azt, hogy McCarthy, mire ő nevetett, és azt mondta: vörös. Késő este jött, egyik cigarettáról a másikra gyújtott, amíg a szürke füst olyan vastag nem lett, mint a felhők az égen.

A legtöbbet Nicholast figyeltem, holott az ő nevét csak Lioneltól tudtam. Orvostanhallgató volt és Lionel szerint éppen ezért tűnt olyanak, mint akit folyamatosan nyomaszt valami. Szemérmetlenül bámultam, hiszen soha nem tűnt úgy, mint aki észreveszi, amikor figyelik. Még akkor sem tűnt fel neki, amikor nem olvasott. Azon gondolkodtam, vajon mi olyan zavaró benne. Már két hete dolgoztam a Mercyben, amikor rájöttem. Nem illett a képbe. Egyáltalán nem illett a kopottas berendezéshez. Távolságtartó volt a pincéernővel. Mindig feltartotta a pohárát, ha újabb italt kért, meglengette a számlát, ha fizetni akart, mégsem tartottuk leereszkedőnek. Egy tudós lelkesedésével figyeltem, és Doris kanapéján elképzelttem, milyen lehet ez a férfi valójában. Láttam szilárd karját, tiszta szemét, és nem tudtam, mi vonz benne.

Chicagóban egyszer már voltam szerelmes, és tudom, ez milyen következményekkel jár. Azután, ami Jake-vel történt... Szóval nem szerettem volna ismét szerelmes lenni, legalábbis jó darabig nem. Egyáltalán nem találtam furcsának, hogy tizennyolc évesen megtört bennem valami. Talán ezért nem akartam lerajzolni Nicholast. A bennem rejlő művész nem rögtön a férfit vette észre, inkább a szimmetrikus arcvonásait, és a haját, ahogy a fény megvilágítja, így a fekete minden árnyalata fellelhető benne.

Azon az estén, amikor az első *Különleges húsvest* szolgáltuk fel – Lionel ragaszkodott ehhez az elnevezéshez –, alaposan

megfigyeltem Nicholast. Ebéd óta egy műszakban voltam Dorisszal. Mivel ő ma korábban elment, egyedül maradtam. Éppen a sószerót töltöttem újra, amikor Nicholas belépett. Este tizenegy óra volt, nem sokkal zárás előtt. Leült az egyik asztalhoz, és hirtelen bevillant, mi volt olyan különös benne. Emlékszem, amikor Ágnes nővér a Pius Pápa Gimnáziumban vonalzóval csapkodta a poros, fekete táblát, miközben várta, hogy mondjak egy mondatot az általa említett szóval. A szó a *kifinomultság* volt. Felálltam, és zavaromban egyik lábamról a másikra helyeztem a súlyt, miközben a mögöttem ülők azon vihorásztak, hogy képtelen vagyok megszólalni. Egyetlen mondat sem jutott eszembe, a nővér pedig megbüntetett, amiért firkálgattam a füzetembe, holott az nem is firkálmány volt.

Ahogy Nicholas a kanalat fogja, vagy ahogy elfordítja a fejét... Már tudom, hogy a kifinomultság nem feltétlenül nemesiséget vagy méltóságot jelent, ahogy nekem azt tanították. Ez egy képesség, amelynek segítségével könnyedén boldogulunk a nagyvilágban. Mintha minden olyan egyszerű lenne. A *kifinomultság* volt az a képesség, amellyel Nicholas rendelkezett, nekem viszont ez nem adatott meg. Emiatt nem tudtam őt elfelejteni.

Felvillanyozva futottam a pulthoz, és lerajzoltam Nicholast. Nemcsak a tökéletes vonásait vetettem papírra, hanem a kecsességét is. Ahogy apró után kutat a zsebében. Végeztem a rajzzal, hátraléptem, és megnéztem, milyen lett. Egy szép férfit láttam a képen. Sokkal szebbet, mint eddigi életem során bármikor. Ő az a típus lehet, akire mutogatnak, és összesúgnak a háta mögött. Egyenes szemöldöke, magas homloka és erős álla arra engedett következtetni, hogy vezetésre teremtették.

Lionel és Leroy bejöttek, összeszedték a megmaradt ételt, hogy hazavigyék a gyerekeknek.

– Tudod a dolgod – szólt oda nekem Lionel, majd integetett, és kinyitotta az ajtót. – Viszlát, Nick! – tette hozzá.

Nicholas nagyon halkán mormolta:

– Nicholas...

Mögé álltam, kezemben a portré, majd megkérdeztem, mit mondott.

– Nicholas – ismételte meg, miközben a torkát köszörülte.

– Nem szeretem, ha Nicknek szólítanak.

– Értem. Szeretne még valamit?

Nicholas körbenézett, mintha most jött volna rá, hogy ő az egyetlen vendég, annyira késő van.

– Ha jól sejtem, zárni akar – válaszolta. Kinyújtotta egyik lábát a padon, majd kedvesen elmosolyodott. – Amúgy hány éves vagy?

– Elég idős a munkához – csattantam fel, majd közelebb mentem, hogy letakarítsam az asztalát. Előrehajoltam, és ahogy a kezemben tartottam a róla készített rajzot, megragadta a csuklóm.

– Ez én vagyok – mondta meglepetten. – Hadd nézzem!

El akartam húzni. Nem számított, hogy a portré érdekelte, megbénított az érzés, ahogy a csuklómat fogja. Éreztem hüvelykujjában az erek lüktetését, és ujjbegyeinek barázdáit.

Tudtam, hogy azért fogja meg a karom, mert meglátta a róla készült rajzot. Rámeredtem a papírra, hogy megnézzem, mit alkottam. A kép egyik sarkába királyokat, ékes koronákat és hermelinköpenyt rajzoltam. A másik sarkában egy virágzó fa díszelgett. A fa legmagasabb ágán ült egy vékony kisfiú, aki a napot tartotta.

– Nagyon jó – mondta Nicholas, majd a vele szemben lévő szék felé biccentett. – Ha nem várnak rád mások, miért nem ülsz le? – kérdezte mosolyogva.

Kiderült, hogy harmadéves orvostanhallgató és osztályelső. Nemsokára szakosodik. Tervei szerint szívsebész lesz. Csak négy órát alszik éjszakánként, mert a maradék időben vagy tanul, vagy kórházi ügyeletet vállal. Azt hitte, nem vagyok több tizenöttnél.

Cserébe én is megmondtam neki az igazat. Elmondtam, hogy Chicagóból származom, egyházi iskolába jártam, és a Rhode Island Művészeti Akadémiára mentem volna, ha nem jöttem volna el hazulról. Csak ennyit mondtam, ő pedig nem erősködött. El-

meséltem, milyen volt az állomáson aludni és a metró hangjára ébredni. Azt is elmeséltem, hogy képes vagyok egyszerre négy csésze kávé kivinni egy kézben, meg hogy tíz nyelven el tudom mondani: *Szeretek. Mimi notenka kudenko* – mondtam neki szuahéliül, hogy bizonyítsam. Aztán elmeséltem, hogy nem igazán ismertem az anyámat, holott ezt a legközelebbi barátainknak sem árultam el. Az abortuszról viszont nem szóltam egy szót sem.

Már javában hajnalodott, amikor Nicholas felállt, hogy elinduljon. Elvette a képet, majd a pultra tette.

– Felakasztod? – kérdezte, miközben a többi felé mutatott.

– Ha szeretnéd – válaszoltam. Elővettem a fekete kihúzó, és ránéztem a képre. Egy pillanatra bevillant egy gondolat: *Pontosan erre vártál*. – Nicholas – mondtam halkán, és felírtam a nevét a kép tetejére.

– Nicholas – visszhangozta, aztán nevetett. Átkarolta a vállam, egy pillanatra így álltunk némán, mozdulatlanul. Aztán odébb lépett, bár elkezdte simogatni a nyakam.

– Tudtad, hogy ha így folytatod, még a végén leveszel valakit a lábáról? – kérdezte, miközben a hüvelykujjával megnyomott egy anyajegyét.

Aztán lehajolt, és az ajkával érintette ugyanezt a pontot. Éppen, ahogy elképzeltem. Aztán még azelőtt kisétált, hogy ez bárkinek feltűnhetett volna. A szélcsengő hangját viszont tisztán hallottam. Álltam, és nem értettem, miért hagytam, hogy ez ismét megtörténjen.